

Arrest

**nr. 117 018 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 11 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 27 mei 2013 onontvankelijk. Deze beslissing, die verzoekster op 31 mei 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.06.2012 werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw [K.] stelt dat ze niet terug kan keren naar Kosovo uit angst voor eerwraak. Ter staving legt ze een verklaring van haar zus en een verklaring van haar vader voor. Deze verklaringen zijn echter geen bewijs dat ze bedreigd wordt. Evenmin toont verzoekster aan dat ze niet kan rekenen op de bescherming van de lokale overheid. Ook merken wij op dat verzoekster dit zelfde argument aanhaalde in haar asielverzoek, dat werd afgewezen in de beroepsprocedure op 31.01.2011. Wij aanvaarden dit argument bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt ook medische redenen aan (nood aan psychotherapeutische behandeling). De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het hier ingeroepen medische element valt buiten de context van artikel 9bis en dus kan in dit verzoek aan dit medische argument geen verder gevolg worden gegeven.

De elementen van integratie, met name dat zij in België verblijft, Nederlands leert, vrijwilligerswerk doet, werkbereid is, en sociale banden heeft, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 27 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [...] attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...], nationaliteit Kosovo

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekster vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de beslissing van 27 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard te vernietigen, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Zij licht in haar verzoekschrift op geen enkele wijze toe welke samenhang tussen deze beslissingen bestaat derwijze dat deze in één verzoekschrift bij de Raad kunnen worden aangevochten.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De Raad stelt allereerst vast dat de thans bestreden beslissingen berusten op eigen juridische en feitelijke grondslagen. De eerste bestreden beslissing steunt zo op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. De tweede bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat

verzoekster in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en met name niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum. Beide beslissingen werden ook afzonderlijk betekend met vermelding van de beroepsmogelijkheid. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, kan uit de tweede bestreden beslissing ook niet worden afgeleid dat hierin wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing en/of dat deze op een of andere manier zou zijn gesteund op de eerste bestreden beslissing. Op grond van de vermelding in de tweede bestreden beslissing "*[i]n uitvoering van de beslissing van [...], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie*" blijkt ook geen duidelijke verwijzing naar de eerste bestreden beslissing doch kan enkel worden afgeleid dat verzoekster op grond van een beslissing van een gemachtigde van de staatssecretaris bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er ook op dat het loutere gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat hij een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, nog niet tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten als gevolgbeslissing dient te worden beschouwd van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing en niet volstaat om vast te stellen dat dit bevel zou steunen op deze eerste beslissing en/of er onlosmakelijk mee zou zijn verbonden.

Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing noodzakelijkerwijze de vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft. Er blijkt immers niet dat zij als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in een situatie terecht komt waarbij de motieven van de tweede bestreden beslissing niet langer geldig zouden zijn. Zo dringt de vaststelling zich op dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing als dusdanig de verblijfstoestand van verzoekster niet wijzigt. De loutere indiening van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft niet automatisch tot gevolg dat verzoekster legaal op het grondgebied verblijft en verhindert niet dat het onwettig karakter van haar verblijf wordt vastgesteld (cfr. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het louter feit dat er sprake is van een zekere chronologie tussen de bestreden beslissingen, zonder dat de eerste bestreden beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud van de tweede bestreden beslissing, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede beslissing te aanvaarden.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift ook zelf aan dat zij dit beschouwt als zijnde de belangrijkste beslissing.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster zich, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, beperkt tot een stelling dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden omdat geen voldoende onderzoek zou zijn verricht naar haar medische situatie doch zonder dat zij zelf concrete elementen aanbrengt die een begin van bewijs kunnen vormen van een mogelijke schending van deze verdragsbepaling. Een dergelijk betoog kan geenszins volstaan om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoekster motiveerde de buitengewone omstandigheden als volgt:

- zij dreigt nog steeds het slachtoffer te worden van een eerwraak;

- zij kan in Kosovo niet de noodzakelijke radiotherapeutische behandeling krijgen;
- verzoekster heeft haar belangen in België gevestigd gedurende haar langdurig verblijf in België;

Geen van deze elementen wordt door de Staatssecretaris weerhouden.

De motivering is evenwel gebrekkig.

In huidig verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot de motivering van de bestreden beslissing m.b.t. de door verzoekster ingeroepen medische redenen als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing stelt enkel dat deze argumenten dienen te worden ingeroepen middels een andere procedure, nl. via een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet.

Uiteraard bestaat er een afzonderlijke procedure voor "in België verblijvende personen met een medische aandoening", doch dit sluit geenszins - en zeker niet ipso facto- uit dat medische problemen niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen.

Voor de uitsluiting van medische redenen als "buitengewone omstandigheid" in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet bestaat geen enkele grondslag; zij is derhalve contra legem.

In casu heeft zulks voor gevolg dat de Staatssecretaris de door verzoekster ingeroepen medische redenen niet zomaar terzijde kon/ kan schuiven, onder verwijzing naar de procedure 9ter.

De Staatssecretaris behoorde de door verzoekster ingeroepen medische redenen aan een inhoudelijke beoordeling te onderwerpen.

In casu is er evenwel geen enkele inhoudelijke appreciatie van de door verzoekster ingeroepen medische redenen, laat staan dat de voor verzoekster ontwikkelde argumentatie (nl. dat zij geen radiotherapeutische behandeling kan krijgen in Kosovo) wordt weerlegd.

De motivering terzake de afwezigheid van buitengewone omstandigheden is m.a.w. manifest gebrekkig."

3.2.1. Het staat niet ter discussie dat de eerste bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien verder dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. Verzoekster roept verder een schending van de materiële motiveringsplicht in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing – bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu oordeelde verweerder dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij de door haar ingeroepen medische problemen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Zij betoogt

dat het gegeven dat de Vreemdelingenwet een afzonderlijke procedure voorziet voor ernstig zieke vreemdelingen niet uitsluit dat medische problemen kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid in de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat er geen grondslag is om alsnog een dergelijke standpunt in te nemen en dat verweerder aldus op dit punt *contra legem* heeft gehandeld door de ingeroepen medische redenen opzij te schijven onder verwijzing naar de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit zonder deze aan een inhoudelijk onderzoek te onderwerpen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, wat de buitengewone omstandigheden betreft, onder meer het volgende stelde:

“Ten slotte is er de medische noodzaak voor verzoekster om behandeling; enkel in België kan verzoekster de noodzakelijke psychotherapeutische behandeling krijgen.

In Kosovo zijn er continue bedreigingen en heeft verzoekster geen toegang tot een bijzondere psychotherapeutische behandeling.

Terzake kan worden verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf welke werd ingediend o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet, en welke nog steeds hangende is.”

In de eerste bestreden beslissing motiveert verweerder op dit punt dat de Vreemdelingenwet, wat de artikelen 9bis en 9ter betreft, duidelijk heeft voorzien in twee van elkaar te onderscheiden procedures en dat de door verzoekster ingeroepen medische problemen buiten de context vallen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt dat geen verder gevolg kan worden gegeven aan de door verzoekster ingeroepen medische problemen in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Hoewel verzoekster kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat medische problemen ook buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat dergelijke elementen niet op algemene wijze kunnen worden uitgesloten van de procedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dringt de vaststelling zich op dat verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf ter staving van de buitengewone omstandigheden beriep op medische elementen zoals zij deze reeds inriep in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft in voormelde wetsbepaling uitdrukkelijk bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt ook dat het de betrachting van de wetgever was om *“[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Er blijkt derhalve niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing ten onrechte niet is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de ingeroepen medische elementen of dat hij hierin ten onrechte – met verwijzing naar de onderscheiden procedures waarin de wetgever heeft voorzien – heeft vastgesteld dat *in casu* de ingeroepen medische elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoekster niet aantoont welk belang zij heeft bij haar grief, nu uit het administratief dossier blijkt dat zij reeds op 21 juni 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, mede op basis van haar

psychologische problemen, en deze aanvraag op 3 oktober 2011 ongegrond werd verklaard op grond van een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer waarin werd vastgesteld dat *“psychiatrische zorgen beschikbaar zijn in centra voor geestelijke gezondheidszorg en dat opname in de psychiatrie mogelijk is. Er zijn meerdere psychiaters die ook privé werken en ambulante patiënten kunnen begeleiden”*. In de beslissing van 3 oktober 2011 werd ook aangegeven dat de behandeling als toegankelijk kan worden beschouwd voor verzoekster. Ook in het kader van huidige aanvraag om machtiging tot verblijf baseert verzoekster zich op haar psychische problemen. In haar aanvraag stelde zij immers dat haar ziekte een buitengewone omstandigheid uitmaakt omwille van het gegeven dat zij enkel in België de noodzakelijke psychotherapeutische behandeling kan krijgen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS